

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

SO Marcin Graczyk

SO Włodzimierz Czechowicz

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2017 r., w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o świadczenie rehabilitacyjne

na skutek zażalenia na postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt VI U 60/16 z dnia 1 lutego 2017 r.

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Marcin Graczyk SSO Zbigniew Szczuka (spr.) SSO Włodzimierz Czechowicz

UZASADNIENIE

W dniu 16 grudnia 2016 r., Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie wydał wyrok oddalający odwołanie w sprawie K. J. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. o świadczenie rehabilitacyjne (k. 98 a. s.).

Wyrok wraz z uzasadnieniem został doręczony ustanowionemu pełnomocnikowi Zainteresowanego, tj. (...) Przedsiębiorstwa (...), w dniu 10 stycznia 2017 r. (k. 112 a. s.).

Pełnomocnik Zainteresowanego w dniu 18 stycznia 2017 r. nadał apelację w placówce pocztowej do niewłaściwego sądu tj. Sądu Okręgowego w Warszawie XIV Wydziału Ubezpieczeń Społecznych, ul. Płocka 9, 01-231 Warszawa, zamiast prawidłowo do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie (k. 114 a. s.).

Na zarządzenie niewłaściwego Sądu, apelacja wpłynęła do właściwego Sądu w dniu 26 stycznia 2017 r. Sąd niewłaściwy przekazał apelację wewnętrznym transportem sądowym (k. 113 a. s.).

W dniu 1 lutego 2017 r., Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie wydał postanowienie o odrzuceniu apelacji. Sąd I instancji wskazał, że apelacja wpłynęła do właściwego Sądu w dniu 26 stycznia 2017 r., tj. dwa dni po terminie. Sąd Rejonowy powołał się na postanowienie Sądu Najwyższego (Izba Cywilna z 2013-01-18, IV CZ 153/12), w którym stwierdzono, że termin przewidziany w art. 369 § 1 k.p.c. jest zachowany wówczas, gdy nadanie apelacji za pośrednictwem poczty - bądź bezpośrednio przez sąd

niewłaściwy - do sądu właściwego nastąpiło przed upływem tego terminu. Sąd Rejonowy podkreślił, że apelacja nie została wniesiona bądź nadana za pośrednictwem poczty do sądu

I instancji lub sądu II instancji przed upływem terminu w dniu 24 stycznia 2017 r. - ani przez pełnomocnika zainteresowanego, ani przez Sąd Okręgowy w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych. W związku z powyższym powołując się na treść art. 370 k.p.c. Sąd Rejonowy odrzucił na posiedzeniu niejawnym apelację wniesioną po upływie przepisanej terminu (k. 121 a. s.).

Na powyższe postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 1 lutego 2017 r. zainteresowany złożył zażalenie w dniu 24 lutego 2017 r. zaskarżając je w całości i zarzucając naruszenie dyspozycji art. 370 k.p.c. Żalący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia

i przekazanie apelacji do merytorycznego rozpoznania Sądowi właściwemu. W uzasadnieniu zażalenia strona skarżąca wskazała, że Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów z dnia

15 maja 2013 r., o sygn. akt III CZP 91/12, zajął stanowisko, że zażalenie wniesione do sądu niewłaściwego nie jest niedopuszczalne z samej tej przyczyny, a sąd niewłaściwy, do którego skierowano zażalenie, przekazuje je do rozpoznania sądowi właściwemu na podstawie

art. 200 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 397 § 2 k.p.c., czyli przy odpowiednim zastosowaniu art. 200 k.p.c (k. 129-130 a. s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie zainteresowanego podlega oddaleniu jako niezasadne.

Zgodnie z treścią art. 369 § 1 k.p.c. apelację wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok, w terminie dwutygodniowym od doręczenia stronie skarżącej wyroku

z uzasadnieniem. Zaś § 3 ww. przepisu mówi o tym, że termin, o którym mowa w § 1 i 2, uważa się za zachowany także wtedy, gdy przed jego upływem strona wniosła apelację

do sądu drugiej instancji. W takim wypadku sąd ten niezwłocznie przesyła apelację do sądu, który wydał zaskarżony wyrok.

Zdaniem Sądu Okręgowego powoływanie się na uchwałę Sądu Najwyższego

w składzie 7 sędziów z dnia 15 maja 2013 r., sygn. akt III CZP 91/12 w realiach niniejszej sprawy jest nietrafione, bowiem zainteresowany błędnie przyjął, że odpowiedź jakiej udzielił Sąd Najwyższy znajduje zastosowanie na gruncie niniejszej sprawy. W tejże uchwale

Sąd Najwyższy stwierdził, iż przedmiotem analizy było zagadnienie rodzaju decyzji procesowej, jaka powinna być podjęta w wypadku wniesienia przed sąd niewłaściwy środka zaskarżenia w postaci zażalenia. Sąd Najwyższy stwierdził, że sąd niewłaściwy, do którego skierowano zażalenie przekazuje je do rozpoznania sądowi właściwemu na podstawie odpowiednio zastosowanego art. 200 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 i art. 397 § 2 k.p.c.

W uzasadnieniu tej uchwały zwrócono uwagę na zmieniony stan prawny, tj. uchylenie

z dniem 1 lipca 2000 r. ustawą z dnia 24 maja 2000 r. (Dz. U. Nr 48, poz. 554)

art. 188 § 3 k.p.c. i brak podobnego uregulowania. Wskazano również, że uchwała dotyczyła zachowania terminu w sytuacji wniesienia rewizji do innego sądu niż sąd pierwszej instancji, który wydał zaskarżony wyrok oraz zwrócono uwagę na przydatność w badanej uchwale sytuacji art. 200 k.p.c. Stanowisko wyrażone w uchwale siedmiu sędziów dotyczy przekazania zażalenia wniesionego do niewłaściwego sądu, sądowi właściwemu. Tam też Sąd Najwyższy rozważa, czy dopuszczalne jest odrzucenie zażalenia przekazanego przez Sąd niewłaściwy do Sądu właściwego jako niedopuszczalnego. Sąd stanął na stanowisku, iż takie zażalenie nie może zostać odrzucone na podstawie odpowiednio stosowanego

w postępowaniu zażaleniowym przepisu art. 370 k.p.c., zgodnie z którym sąd pierwszej instancji odrzuci na posiedzeniu niejawnym apelację wniesioną po upływie przepisanej terminu, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również apelację, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie. Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów nie rozważał sytuacji, w której środek odwoławczy został przekazany przez sąd niewłaściwy do sądu właściwego po terminie na wniesienie środka zaskarżenia. Wręcz przeciwnie, zostało zastrzeżone, że

przedmiotem analizy było zażalenie wniesione w terminie do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, należycie opłacone, spełniające kryteria dopuszczalności podmiotowe i przedmiotowe oraz wymagania formalne. Dlatego też uznać należało, że zainteresowany dochowałby terminu do wniesienia apelacji, gdyby przed jego końcem apelacja wpłynęła do sądu, który jest właściwy do rozpoznania zgodnie

z art. 369 § 1 k.p.c. lub apelacja zaadresowana do tego sądu została oddana w polskim urzędzie pocztowym. W razie zatem wysłania środka zaskarżenia do sądu innego niż wskazany w wyżej wymienionym przepisie, termin, o którym mowa, będzie zachowany, jeżeli sąd ten przed upływem wspomnianego terminu przekaże skargę sądowi właściwemu lub zaadresowaną do sądu właściwego odda w polskim urzędzie pocztowym (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 września 1998 r., sygn. akt III CKN 772/98, z dnia 24 czerwca 2002 r., sygn. akt I PZ 55/02, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 1987 r., sygn. akt III CZP 88/87, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 1999 r., sygn. akt III CZP 58/98).

Na zasadzie art. 369 § 3 k.p.c. termin do wniesienia apelacji byłby zachowany przez zainteresowanego także wtedy, gdyby przed jego upływem strona wniosła apelację do sądu drugiej instancji, tj. Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie. W takim wypadku sąd ten ma obowiązek niezwłocznie przesyłać apelację do sądu, który wydał zaskarżony wyrok. Obydwa rozwiązania w przedmiotowej sprawie nie miały miejsca.

Dodatkowo należy podkreślić, że Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 15 grudnia 2005 r., sygn. akt I UZ 32/05 wskazał, że w wypadku wniesienia pisma do sądu niewłaściwego strona we wniosku o przywrócenie terminu nie może skutecznie powoływać się na to, że zawinił częściowo także sekretariat sądu niewłaściwego, który „przetrzymał” pismo. Tym samym, w podniesionym przez stronę odwołującą zakresie zaskarżenia, Sąd Okręgowy nie znajduje podstawy do uchylenia postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia.

SSO Marcin Graczyk SSO Zbigniew Szczuka (spr.) SSO Włodzimierz Czechowicz

Zarządzenie: (...)

(...)

(...)